

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. София , 24.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на двадесет и пети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

в присъствието на прокурора Галя Славчева Маринова (АП-София)
Апелативна прокуратура - София
като разгледа докладваното от Александър Желязков Наказателно дело за възобновяване № 20201000601325 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на осъденото лице Т. Е. Д., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 18020/2015 г. по описа на СРС; ВНОХД № 4123/19 г. по описа на СГС.

С присъда по НОХД № 18020/2015 г. подсъдимият Т. Е. Д., роден на *** г. в гр. ***, български гражданин, е признат за виновен в това, че на 27.03.2014 г., около 21:15 часа, в гр. София, в дъното на площадката на „Битпазар - Малашевци" нанесъл удар с десния си крак - ритник в областта на глезена на десния крак на полицаи В. М. И., полицейски орган от 05 РУ - СДВР , при изпълнение на службата от И., с което му причинил лека телесна повреда, изразяваща се в болка без разстройство на здравето - престъпление по чл. 131, ал. 2, т. 4 вр. чл. 130, ал. 2 от НК, поради което съдът му наложил наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 8 месеца при

първоначален строг режим на изтърпяване, като постановил на основание чл. 68. ал. 1 от НК подсъдимият да изтърпи и общото наказание лишаване от свобода за срок от 2 години, наложено му на основание чл. 25. ал. 1 вр. чл. 23. ал. 1 от НК с присъда по НОХД № 5362/2010 г. по описа на Софийския районен съд, при първоначален строг режим на изтърпяване, като приспаднал на основание чл. 59 от ИК при изтърпяване на наказанието лишаване от свобода за срок от 1 година и 8 месеца 1 ден задържане по реда на ЗМВР, а при изтърпяването на общото наказание, определено с присъдата (в сила от 25.03.2011 г.) по НОХД №2 5362/2010 г. по описа на Софийския районен съд - времето, посочено като подлежащо на приспадане по отношение на същия подсъдим по чл. 59. ал. 1 от НК съгласно споразумението по НОХД № 133/2011 г. по описа на СГС.

По жалба, подадена от подсъдимия СГС е образувал ВНОХД № 4123/2019 г., изменил присъдата в частта размера на наложеното наказание, като определил наказание ЛС в размер на 6 месеца, а в останалата част потвърдил присъдата.

Според осъдения Д. в хода на делото пред двете редовни инстанции били допуснати поне две съществени процесуални нарушения, което накърнявали правото му на защита.

Първото нарушение се изразявало в неточно посочване на престъпното деяние в обвинителния акт и по този начин е било ограничено правото му на защита. Съдът в мотивите си констатирал това нарушение, но не го взел предвид. Нарушението се изразявало в непосочване на мястото на удара в глезена на полицейския служител - от външна или от вътрешна страна е. Осъденият счита, че с оглед правилното изясняване на делото е следвало обвинението да е прецизно относно начина на причиняване на леката телесна повреда, тъй като само така може да се прецени дали подсъдимият е бил в състояние и дали е било възможно да се нанесе удар.

Второто нарушение било допуснато от първостепенния съд, който след като констатирал, че подсъдимият е нередовно призован и не се явява, защото изтърпява ефективно наказание в затвор, въпреки това дал ход на делото и разпитал явилите се свидетели - полицейски служители. С това нарушение според Д. е било накърнено правото му да участвам в наказателното

производство лично.

На отделно основание осъденият поддържа, че наложеното му наказание е явно несправедливо.

Формулирано е искане за възобновяване на наказателното производство.

Осъденото лице Т.Д., редовно уведомен с връчване на препис от искането за възобновяване, се явява лично в съдебно заседание. Явява се упълномощен от него защитник – адвокат М. Д. от САК, който по същество поддържа изцяло всичко изложено в искането за възобновяване и пледира пред апелативния съд да се произнесе с решение, с което да бъде уважена молбата за възобновяване на наказателното дело.

Осъденият в лична защита заявява, че поддържа искането си както и се солидиризира със становището на защитника си.

Прокурорът от САП счита молбата за възобновяване за неоснователна. Поддържа, че не са допуснати сочените в искането за възобновяване нарушения. Както в обвинителния акт, така и в присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивната инстанция точно е било описано престъпното деяние и не е било ограничено правото на защита на осъденото лице. Според прокурора не е било допуснато и твърдяното второ нарушение, което според Д. е накарнило правото му да участва лично в наказателното производство. Представителят на обвинението изтъква, че пред първоинстанционния съд осъденото лице не се е явило лично само веднъж, но в това съдебно заседание е участвал защитникът му. В следващо съдебно заседание проведено на 12.04.2018 година, когато Д. се явил лично и със защитник, той е бил уведомен от председателя на състава, какви действия са били извършени в предходното заседание, като му е била дадена възможност да се запознае с протокола от съдебното заседание, включително да направи искане за нов разпит на съответните свидетели, разпитани на 01.12.2017 година. Искане в този смисъл не било направено нито други искания за проверка на доказателства, които да не са били уважени от съда.

В упражняване правото си на последна дума осъденият Т.Д. моли да бъде уважена молбата му, тъй като това, в което е бил обвинен не е

справедливо и точно. Според него животът му тече в съвсем друга насока и осъждането ще бъде срив за него.

Искането за възобновяване е подадено от процесуално легитимираното лице по чл. 420, ал.1 НПК, в срока по чл. 421, ал.1 от НПК и е процесуално допустимо, а разгледано по същество се явява *неоснователно*.

За да се произнесе, първоинстанционният СРС, въз основа на събраните по делото в съдебната фаза и приобщените от ДП доказателства е възприел като установена, следната фактическа обстановка:

На 27.03.2014 г. вечерта в гр. София, в дъното на площадката на „Битпазар - Малашевци“, подсъдимият се намирал в автомобил със св. Ц. М. К., като по онова време двамата били интимни приятели. Двамата били със събути обувки. Към автомобила приближил полицейски патрулен автомобил, който осветил двамата вътре в купето. Сред тримата униформени служители от съответния полицейски автопатрул бил и пострадалият полицаи В. М. И., служител на 05 РУ - СДВР. От страна на полицейските служители - след потропване на стъклото на автомобила, в който се намирали Д. и споменатата свидетелка и използван груб тон - били изискани документи, удостоверяващи самоличността на Т.Д. и на неговата приятелка. Поде. Д. бил задържан и преди от органи на МВР и се ядосал от това, че е притесняван отново от такива органи без да вижда повод да бъде проверяван в конкретния случай, включително доколкото трябвало да си обува обувките, за да слезе и да отиде до патрулния автомобил. Така Д. все пак слязъл, но, бидейки раздразнен, отправил към полицейските служители реплики - че му дреме кои са, нарекъл ги „копелета“, заявил им, че личната си карта ще я даде на друг, а не на тях, като ги нарекъл и „смешници“, заплашвал ги с уволнение, казвайки, че има познати силни хора в полицията и му се чува думата. При това от страна на органите на МВР се пристъпило към задържането му, включително поставяне на белезници, при което подсъдимият започнал да буйства, да се съпротивлява на задържането, при което нанесъл удар с крак- ритник, в областта на глезена на десния крак на гореспоменатия полицаи В. М. И., с което му причинил болка. Подсъдимият бил задържан за срок до 24 часа по реда на ЗМВР. При транспортирането му към сградата на 05 РУ - СДВР Т.Д.

отново заплашвал служителите на МВР е уволнение, в това число като им казал „*такива като вас колко съм преобал*“ и освен това отново ги нарекъл „*смешиници*“.

Подсъдимият към датата на извършване на деянието бил осъждан, както следва: по НОХД № 133/2011 г. по описа на СГС, в сила от 26.01.2011 г., въз основа на одобрено от съда споразумение за решаване на съответното дело, на общо наказание (на основание чл. 23, ал. 1 от НК) лишаване от свобода за срок от 2 години, чието изтърпяване било отложено на основание чл. 66 от НК за изпитателен срок от 4 години (с приспадане на предварително задържане по реда на чл. 59 от НК) и глоба в размер на 10000 лева за престъпления по чл. 321, ал. 3 вр. ал. 2 вр. чл. 354а, ал. 1 и ал. 2 от НК и по чл. 354а, ал. 2, т. 1 от НК; въз основа на присъда в сила от 25.03.2011 г. по НОХД № 5362/2010 г. по описа на Софийския районен съд за престъпления по чл. 325, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, извършено на 25.08.2009 г. по отношение на полицейски служители - на пробация - и по чл. 131, ал. 1, т. 1 вр. чл. 130, ал. 2 от НК, извършено също на 25.08.2009 г. по отношение на полицейски служител — отново на пробация, като на основание чл. 23 от НК е определено едно общо наказание пробация, а на основание чл. 25 от НК е наложено общо наказание лишаване от свобода за срок от 2 години е отложено на основание чл. 66 от НК за изпитателен срок от 4 години изтърпяване за престъпленията, за които Д. е признат за виновен по така посоченото дело и по НОХД № 133/2011 г. по описа на СГС; по НОХД № 3418/2013 г. по описа на Софийския районен съд, в сила от 01.07.2013 г., въз основа на одобрено от съда споразумение за решаване на съответното дело — на пробация и лишаване от право да управлява МПС за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, извършено на 11.10.2012 г. Към инкриминираната дата това наказание било още в изтърпяване.

При извършена въззивна проверка на присъдата по въззивна жалба на защитника на подсъдимото лице, Софийския градски съд изцяло е възприел така установената от първия съд фактическа обстановка.

В производството по възобновяване на наказателни дела по искане на осъденото лице, съдът следва да се произнесе само по заявените оплаквания на лицето, като по аргумент на чл.426 вр.с чл.347, ал.1 от НПК, съдът дължи обсъждане за законосъобразността на сочените от осъдения процесуални действия, съставляващи според него съществени процесуални нарушения, както и да прецени дали е нарушение на материалния закон. В това

извънредно съдебно производство правомощията на аперативния съд да се произнесе по искане за възобновяване по чл. 422, ал.1, т.5 от НПК са законодателно очертани и ограничени до касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1-3 от НПК. Съдът не може да събира доказателства и да възприема нови фактически положения, като преценката му по фактите е лимитирана в обхвата на фактите, приети с влязлата в сила присъда.

В искането за възобновяване са наведени оплаквания в следните насоки:

1. Наличие на съществен порок в обвинителния акт /непълнота във фактическата рамка на обвинението/, останала неотчетена от решаващите съдилища в редовното производство. Според осъдения непосочването в обвинителния акт на конкретно място в областта на глезена на пострадалия /вътрешна или външна страна/ водело до затруднение да се прецени дали е било технически възможно деецът /Тр.Д./ да нанесе ритник по време на действията по неговото задържане.

2. Наличие на допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с ограничаване правото на подсъдимия да участва лично в съдебно заседание пред първата инстанция, в хода на което заседание били разпитани свидетелите – полицейски служители, участвали в задържането му.

Софийският апелативен съд, след запознаване с материалите по делото намира, че и двете оплаквания, изложени от осъденото лице и поддържани от защитника му, се явяват неоснователни.

Т. Е. Д. е бил привлечен в качеството на обвиняем за това, че на 27.03.2014 г. е причинил на постр. В. И. лека телесна повреда, изразяваща се в болка, чрез нанасяне на удар с крак в областта на левия глезен. Такова фактическо твърдение е залегнало в обвинителния акт. Действително, липсата на точно посочване от коя страна на глезена на пострадалия е попаднал ритникът, отправен от страна на дееца, е отчетена от първоинстанционния съд в мотивите на присъдата. Не отговаря на истината, обаче, твърдението на осъдения, че в мотивите на съдебния акт това е било подминато без обсъждане. Съдът в първата инстанция изрично е посочил, че приема за доказано настъпването на съставомерния резултат, като е изложил твърде пространни мотиви в тази насока. Също така, първият съд е изложил

становището , че непосочването на точното място по глезена по никакъв начин не може да ограничи правото на защита на обвиняемия/подсъдимия в процеса, а именно това е критерият, по който следва да се извършва преценка дали процесуално нарушение се явява съществено.

На свой ред, при извършената въззивна проверка, Софийски градски съд пълноценно е обсъдил възражението на подсъдимия Д., изложено в същата насока, свързано с твърдян порок в обвинителния акт и законосъобразно е преценил, че обстоятелството относно точното място на удара в областта на глезена е ирелевантно. Въззивният съд по-подробно от първоинстанционния е изложил мотиви относно възприетия механизъм на нанасяне на удара и доказания факт, че при задържането му, ръцете на Д. са били в захват, но двата му крака са били свободни и той е бил способен да нанася удари с тях, което е и сторил.

Софийският апелативен съд не намира никакви основания, в рамките на правомощията си, да приеме наличие на такъв порок в обвинителния акт, от категорията да причини ограничаване правото на защита на осъденото лице.

Относно второто оплакване, Софийският апелативен съд в настоящия съдебен състав установи, че на визираното в искането за възобновяване с.з. пред СРС на 01.12.2017 г. подсъдимият тогава Тр.Д. не се е явил, но е бил редовно уведомен от предходно заседание на 21.09.2017 г. невярно, в този смисъл е твърдението на осъдения за нередовното му призоваване за посоченото съдебно заседание. Явяването на подсъдимия в това наказателно производство, с оглед конкретното обвинение, не е било задължително. Същевременно, поради задържането на подсъдимото лице в затвор защитата му е била задължителна и в съдебното заседание е била реално осъществена с присъствието и участието на неговия защитник. Основателно е възражението на прокурора от САП, изложено пред настоящия съдебен състав, основано на обстоятелството, че на следващо съдебно заседание на 12.04.2018 г. подс.Д. се е явил лично и със защитника си, бил е уведомен от председателя на състава за извършените в предходното заседание процесуални действия, като му е била дадена възможност да се запознае с протокола от съдебното заседание, включително да направи искане за нов разпит на съответните свидетели, разпитани на 01.12.2017 година. Искане в този смисъл не е било направено, нещо повече - след приключване на съдебното следствие подсъдимият

изрично е заявил, че не желае извършване на нови следствени действия /л.85 от НОХД № 18020/2015 г. на СРС/.

В хода на въззивното производство пред СГС, инициирано по жалба на подсъдимия, не са направени доказателствени искания в същата насока и решението на контролната инстанция е било постановено при наличната доказателствена съвкупност.

С оглед на тези обстоятелства, констатирани от САС, не може да се приеме, че правото на лично участие и защита на осъдения /в качеството му на подсъдим към 01.12.2017 г./ е било накърнено. Съответно – не е допуснато от съда в първата инстанция отстранимо съществено процесуално нарушение, което да не е било отстранено и от въззивния съд във втората редовна инстанция.

В искането за възобновяване, депозирано от осъденото лице, не са наведени твърдения за допуснати нарушения в доказателствената и оценъчна дейност на съда в първата и въззивната инстанция, които да обуславят възобновяване на наказателното производство. САС се увери, че както СРС, така и въззивната инстанция са извършили обстоен прочит, анализ и съпоставка на наличните доказателствени източници. Свидетелските показания на св.И., Л. и Д. и св. К. /на последната- частично кредитирани/, кореспондират с констатациите в заключението на съдебномедицинската експертиза, както и с писмените доказателства. Не е подминато без обсъждане и съвкупна преценка нито едно доказателство. Крайните решаващи изводи на съдилищата в редовните инстанции почиват на тази пълноценно проявена оценъчна дейност.

При извършената цялостна служебна проверка на атакуваната присъда на СРС и решение на СГС въззивният съд не констатира неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, поради което не са налице основанията по чл. 422, ал.1, т.5 и молбата за възобновяване на наказателното производство следва да бъде отхвърлена.

Водим от изложеното и на основание чл. 425, ал.1, т.1, във вр.с чл. 422, ал.1, т.5 от НК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Т. Е. Д. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 18020/15г. по описа на Софийски районен съд и по ВНОХД № 4123/2019 г. по описа на Софийски градски съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____